

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

MUSTAFA LUTFÎ MENFELUTÎ

العبارات / GÖZYAŞLARI

ARAPÇA - TÜRKÇE ÖYKÜLER
TÜRKÇESİ: YUSUF BİLDİK - AHMED HALİL

ARAPÇACI

ARAPÇA-TÜRKÇE
EDEBİYAT SERİSİ - 12

GÖZYAŞLARI

Mustafa Lutfi Menfelutî tarafından yazıldı.

Türkçeye çevirisini **Yusuf Bildik ve Ahmed Halil** gerçekleştirdi.

Son okumasını **Hüseyin Örs** yaptı.

Yayın yönetmenliği ile iç sayfa ve kapak tasarımını **Muhammed Yasin Can** üstlendi.

41587 sertifika numaralı **Muarrib Yayınları** tarafından yayınlanan **30.** eserdir.
Eserin uluslararası standart kitap numarası **-ISBN-** 978-605-70592-2-2

İç baskı Yılmaz Basımevi (Mat. Ser. Nu: 49479), kapak baskısı Salkım Ofset'te gerçekleştirildi.

Arapça karakter tipi: 18 punto Sakkal Majalla

Türkçe karakter tipi: 11 punto Berkeley LT Book

Kapak fotoğrafı, telifli olarak shutterstock.com'dan indirilmiştir.

Eserin tasarımında Adobe Photoshop ve Adobe InDesign programları kullanılmıştır.

1. Baskı, Haziran 2021, İstanbul.

©Eserin Türkçeye çevirisinden doğan hukuki hakları Muarrib Yayınları'na aittir.

Aziz Mahmud Hüdayi Mahallesi
Tepsi Fırını Sokak No:9/3
Üsküdar/İstanbul

muarrib.com
muarribdukkana.com
iletisim@muarrib.com

@muarrib

-facebook, twitter, instagram, youtube-

0 (850) 304 17 58

0 (530) 225 21 81 -whatsapp-

KAFAYI ARAPÇAYLA BOZDUK

ÖYKÜLER

YETİM

8

ŞEHİTLER

42

TESETTÜR

88

HATIRA

126

UÇURUM

160

EDEN BULUR

188

CEZA

222

KURBAN

266

YETİM

Yakın zaman önce yandaki evin üst katına on dokuz-yirmi yaşlarında, Kahire'deki lise ya da yüksekokullardan birisinin öğrencisi olduğunu düşündüğüm bir delikanlı oturdu. Onu, çalışma odamın onun dairesine bakan penceresinden görüyordum. Solgun yüzlü, zayıf ve yılgın bir halde, odanın bir köşesindeki lambanın önünde oturuyordu. Bazen kitap okuyor, bazen deftere bir şeyler yazıyordu. Kimi zaman bir metin ezberliyor ya da ders tekrarı yapıyordu.

اليتم

سكنَ الغرفة العليا من المنزل المجاور لمنزلي من عهد قريب
فَتَى في التاسعة عشرة أو العشرين من عمره، وأحسب أنه
طالبٌ من طلبة المدارس العليا أو الوسطى في مصر، فقد كنت
أراه من نافذة غرفة مكتبي، وكانت على كُثبٍ من بعض نوافذ
غرفته، فأرى أمامي فتىً شاحبًا، نحيلًا، منقبضًا، جالسًا إلى
مصباح منير في إحدى زوايا الغرفة، ينظر في كتاب، أو يكتب في
دفتر، أو يستظهر قطعةً، أو يُعيد درسًا.

Birkaç gün önce soğuk bir kış günü, gece yarısından sonra evime dönene kadar yaptığı şeyler dikkatimi çekmemişti. Bir takım işlerim için çalışma odama girince yine o genci gördüm. Her zamanki gibi lambanın karşısında oturuyordu. Bütün dikkatini masanın üzerindeki bir deftere vermişti. Dersin yorgunluğundan ya da gece uyumamanın verdiği ağırlıktan yatağa bile gidemeden oracıkta uyuyakaldığını sandım. Ben daha yerimden ayrılmadan başını kaldırdı. Meğer ağlamaktan gözleri şişmiş. Gözyaşları, önünde duran defterin sayfalarına damlamış; defterdeki bazı kelimeleri silmiş, mürekkebi de dağıtmıştı. Biraz sonra kendine geldi ve kalemını eline aldı. Daha önce yaptığı şeye geri döndü.

Gecenin karanlığında ve sessizliğinde, bu zavallı genci boş ve soğuk bir odada tek başına görmek beni üzdü. Soğuktan korunacağı ne bir battaniyesi ne de ısınacak bir şeyi vardı. Daha dert ve hüzün yaşına gelmeden hayatın sıkıntısını ve çilesini çekmeye başlamıştı. Yanında onu teselli edecek ya da yardımcı olacak birisi de yoktu.

Kendi kendime, “Bu soluk ve mahzun görüntünün arkasında işkence çeken, kemiklerin arasında eriyip giden yaralı bir ruh ve yıkılan bir çadır gibi harap olmuş bir beden olsa gerek” dedim.

فلم أكن أحفل بشيءٍ من أمره، حتى عُدتُ إلى منزلي منذ أيامٍ بعد منتصف ليلةٍ قَرَّةٍ من ليالي الشتاء، فدخلت غرفةً مكتبي لبعض الشئون، فأشرفتُ عليه، فإذا هو جالسٌ جِلسته تلك أمام مصباحه، وقد أكبَّ بوجهه على دفترٍ منشور بين يديه على مكتبه، فظننتُ أنه لَمَّا أَلَمَّ به من تعب الدرس وآلام السهر، قد عَبِثْتُ بجفنيه سِنَّةً من النوم، فأعجلته من الذهاب إلى فراشه، وسقطت به مكانه، فما رُمْتُ مكاني حتى رفع رأسه، فإذا عيناه مخضلتان من البكاء، وإذا صفحة دفتره التي كان مكبًّا عليها قد جرى دمعه فوقها، فمحا من كلماتها ما محا، ومشى ببعض مدادها إلى بعض، ثم لم يلبث أن عاد إلى نفسه، فتناول قلمه، ورجع إلى شأنه الذي كان فيه.

فأحزني أن أرى في ظلمة ذلك الليل وسكونه هذا الفتى البائس المسكين منفردًا بنفسه في غرفة عارية باردة! لا يتقي فيها عادية البرد بدثارٍ ولا نارٍ، يشكو همًّا من هموم الحياة أو رُزءًا من أرزائها، قبل أن يبلغ سن الهموم والأحزان، من حيث لا يجد بجانبه مواسيًّا ولا معينًا.

وقلت: «لا بد أن يكون وراء هذا المنظر الضارع الشاحب نفسٌ قريحةٌ معذبةٌ تذوب بين أضلاعه ذوبًا، فيتهافت لها جسمه تهافت الخبء المقوِّض.»

Kitabını kapatıp yatağına yatuncaya kadar yerimden ayrılmadım. Sonra ben de yatağıma doğru gittim. Gecenin büyük bölümü geçmişti. Yeryüzü sayfasında gecenin karanlığından birkaç satır kalmıştı ve sabahın dili uzanıp o satırları bitirmek üzereydi.

O günden sonra da çoğu gece onu gördüm. Ağlıyor, düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor ya da yatağına kapanıp çocuğunu kaybetmiş bir anne gibi inliyordu. Bazen de yoruluncaya kadar amaçsızca odasında dolaşiyor ve duvarları izliyor, sonra da ağlayıp sızlayarak sandalyesine oturuyordu. Ona acıyordum ve ağlaması beni de ağlatıyordu. Onunla bir arkadaş gibi konuşmayı, içindeki sıkıntıları bana dökmesini, acısını paylaşmayı istiyordum. Ama hoşuna gitmeyecek bir şeyle ona müdahale etmek ve herkesten saklayıp kendi içinde tutmak istediği bir sırı vakf olmak istemedim.

Dün, gecenin sessizliğinde yine ona baktım. Odası karanlık ve sakindi. Bazı işlerini halletmek için dışarı çıktığını düşündüm. Uzun zaman geçmemişti ki odadan cılız ve uzun bir inleme sesi geldi. Bu ses beni çok üzdü. Sanki gencin ruhunun derinliklerinden gelen bu sesi, kendi kalbimin içinde hissediyor gibiydim ve “Bu çocuk hasta ama yanında kendisine bakacak kimse yok. Durum ciddi bir hal almış. Yanına gitmekten başka seçeneğim yok.” dedim.

Hizmetçime lambayı alıp önümden yürümesini söyledim. Apartmanın önüne vardık ve dairesini çıktık. Daireye girerken, mezarın başında durup ölüyle son kez vedalaşmak için oraya girecek biriymişim gibi yalnız hissettim.

فلم أزل واقفًا مكاني لا أبرحه، حتى رأيته قد طوى كتابه وفارق مجلسه، وأوى إلى فراشه، فانصرفت إلى مخدعي، وقد مضى الليل إلا أقله، ولم يبق من سواده في صفحة هذا الوجود إلا بقايا أسطر يوشك أن يمتد إليها لسان الصباح فيأتي عليها. ثم لم أزل أراه بعد ذلك في كثيرٍ من الليالي إما باكيًا، أو مُطرقًا، أو ضاربًا برأسه على صدره، أو منطويًا على نفسه في فراشه ين أنين الوالهة الثكلى، أو هائمًا في غرفته يذرع أرضها، ويمسح جدرانها، حتى إذا نال منه الجهد سقط على كرسيه باكيًا منتحبًا، فأتوجع له، وأبكي لبكائه، وأتمنى لو استطعتُ أن أدخله مداخلة الصديق لصديقه، وأستبته ذات نفسه وأشركه في همّه، لولا أنني كرهتُ أن أفجأه بما لا يُحب، وأن أهجم منه على سرِّ ربما كان يؤثر الإبقاء عليه في صدره، وأن يكاتمه الناس جميعًا.

حتى أشرفت عليه ليلة أمس بعد هدأة من الليل، فرأيتُ غرفته مظلمة ساكنة، فظننت أنه خرج لبعض شأنه، ثم لم ألبث أن سمعت في جوف الغرفة أنه ضعيفة مستطيلة، فأزعجني مسمعها، وخيل إليّ، وهي صادرة من أعماق نفسه، كأنني أسمع رنينها في أعماق قلبي، وقلت: «إن الفتى مريض ولا يوجد بجانبه من يقوم بشأنه، وقد بلغ الأمر مبلغ الجد فلا بد لي من المسير إليه.»

فتقدّمتُ إلى خادمي أن يتقدّمني بمصباح، حتى بلغتُ منزله، وصعدتُ إلى باب غرفته، فأدركني من الوحشة عند دخولها ما يُدرك الواقف على باب قبر، ويحاول أن يهبطه ليودّع ساكنه الوداع الأخير.

Sonra odaya girdim. Beni fark edince gözlerini açtı. Şaşırmış ya da kendinden geçmiş gibiydi. Yanı başında tanımadığı birini ve elimdeki lambayı görünce afalladı. Bir müddet konuşmadan ve gözlerini kırpmadan bana doğru baktı. Yatağına doğru yaklaştım ve yanına oturdum. Sonra şöyle dedim: “Ben şu yan tarafta oturan komşunum. Bu saatte sıkıntılardan dolayı inlediğini duydum ve odada yalnız olduğunu fark ettim. Durumunu merak edip yardımcı olabilmek ümidiyle buraya geldim. Hasta mısın?”

Elini yavaşça kaldırıp alınına koydu. Ben de elimi, onun yaptığı gibi alınına koydum. Başı kazan gibi kaynıyordu. Ateşler içinde olduğunu anladım. Sonra vücuduna göz gezdirdim. Neredeyse görünmeyecek kadar zayıf, hayalet gibi bir vücudu vardı. Üzerine geniş, deri bir gömlek giymişti ve vücudu sanki gömleğin içinde dalgalanıyordu.

Hizmetçime, ateşliyken içtiğim ilaçlardan birini getirmesini söyledim. Gence ilaçtan birkaç damla içirdim. Biraz kendine geldi. Tatlı ve saf bir şekilde bakarak şöyle dedi.

- Teşekkür ederim.
- Ne sıkıntın var kardeşim?
- Hiçbir sıkıntım yok?
- Uzun zamandır mı bu haldesin?
- Bilmiyorum.
- Doktora ihtiyacın var. İzin verirsen muayene etmesi için bir doktor çağırayım.

ثم دخلتُ ففتح عينيه عندما أحس بي، وكأنما كان ذاهلاً أو مستغرقاً، فأدهشه أن يرى بين يديه مصباحاً ضئيلاً ورجلاً لا يعرفه، فلبث شاخصاً إليّ هنيهةً لا ينطق ولا يطفرف، فاقتربتُ من فراشه وجلستُ بجانبه، وقلت: «أنا جارك القاطن هذا المنزل، وقد سمعتك الساعة تعالج نفسك علاجاً شديداً، وعلمت أنك وحدك في هذه الغرفة؛ فعناني أمرك؛ فجئتك علني أستطيع أن أكون لك عوناً على شأنك، فهل أنت مريض؟»

فرفع يده ببطء، ووضعها على جبهته، فوضعتُ يدي حيث وضعها، فشعرت برأسه يلتهب التهاباً فعلمت أنه محموم، ثم أمررتُ نظري على جسمه فإذا خيالٌ سارٍ لا يكاد يتبينه رائيه، وإذا قميص فضفاض من الجلد يموج فيه بدنه موجاً.

فأمرت الخادم أن يأتيني بشرابٍ كان عندي من أشربة الحمى، فجرعته منه بضع قطرات، فاستفاق قليلاً ونظر إليّ نظرةً عذبةً صافيةً، وقال: «شكراً لك.»

فقلت: «ما شكأتك أيها الأخ؟»

قال: «لا أشكو شيئاً.»

فقلت: «فهل مرَّ بك زمن طويل على حالك هذه؟»

قال: «لا أعلم!»

قلت: «أنت في حاجة إلى الطبيب، فهل تأذن لي أن أدعوه

إليك لينظر في أمرك؟»